

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ

N. ΠΙΚΟΝ.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

Οδός Πατησίων, ἀριθμὸς 3, παρὰ τὸ
τυπογραφεῖον τῆς «Κορίννης»Αἰσυνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' αὐθιγὰς εἰς Ἀθήνας
διὰ γραμματεσθῆναι καὶ γαρτονομισμάτων

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ ΣΚΕΛΕΤΟΥ, (μετὰ εἰκόνας), μυθιστορία Ἰσπανικὴ (Συνέχεια).
— Ἡ ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΕΟΡΩ, μυθιστορία Ἀλεξάνδρου Δουμά. (Συνέχεια καὶ τέλος).
ΦΟΒΕΡΑ ΔΟΚΙΜΑΣΙΑ (συνέχεια καὶ τέλος.)

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

Προπληρωτέα

Ἐν Ἀθήναις: γρ. 5, ἐν ταῖς ἐκασταῖς 6.
Ἐν τῷ ἑξωτερικῷ γρ. χρυσῷ 10. Ἐν Ρωσσίᾳ ρούβλια 4.
ΦΙΛΑΔΑ προηγούμενα λεπτὰ 30.

Ἡμέραν τινὰ δὲν ἠδυνήθη νὰ εἶδῃ ἡμᾶς πλέον. (Σελ. 318).

Ἀπὸ τοῦ ἐπομένου φύλλου ἀρχόμεθα δημοσιεύοντες, εἰς τὰ «Ἐκλεκτὰ Μυθιστορήματα», μετὰ καλλιτεχνικῶν εἰ-
κόνων, τὸ ἀριστον καὶ δραματικώτατον ἔργον τοῦ Ἑρνέστου Δωδέ:

ΙΩΑΝΝΗΣ Ο ΕΠΑΙΤΗΣ

ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ ΣΚΕΛΕΤΟΥ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΙΣΠΑΝΙΚΗ

ΜΑΝΟΥΗΛ ΦΕΡΑΙΝΑΝΔΟΥ ΓΟΝΖΑΛΕΣ

(Συνέχεια καὶ τέλος: ἴδε προηγούμενον ἀριθμὸν).

— Μίαν νύκτα, εἶπεν ὁ Μιαντουκατοῦν
τῇ Κλάρα, ἥσο μετὰ τοῦ ἀνδρός, τὸν ὁ-
ποῖον ἀγάπηξ, ἐντὸς δωματίου, ὅπου ἐ-
φρόνεις, ὅτι οὐδεὶς σὲ ἤκουεν.— Ἀ! ἀνεφώνησεν ἡ νεκρὰ χήρα, μετὰ
τοῦ Ζέα!

— Τοῦ ὁποίου εἰσέτι ἐρᾷσαι.

— Μίαν λέξιν, κύριε, μίαν λέξιν: εἰσθε
πραγματικῶς ἄνθρωπος ζῶν;— Ψηλάφησόν με καὶ πιστεύσον, ἀπε-
κρίθη ὁ Μιαντουκατοῦν, συγκεκνημένος.— Καὶ εἰσθε... πατήρ μου; . . προσέ-
θετο ἡ Κλάρα, οὐχ ἦττον συγκεκνημένη.— Ἐὰν δὲν ἤμην... ἐὰν δὲν ἦσο θυγά-
τηρ μου, διὰ τί θὰ ἤρχομην εἰς τὴν Εὐ-
ρώπην; Σοὶ ἐπαναλαμβάνω ὅμως, Κλάρα,
κόρη μου, ὅτι ἐπεθύμουν νὰ συνδιαλεχθῶ-
μεν εἰς μέρος, ὅπου νὰ μὴ κατασκοπεύω-
μεθα, εἰς τὸ δωμάτιον, εἰς τὸ ὅποιον εἶ-
χες ἐγκλεισθῇ μετὰ τοῦ Ζέα.— Καὶ ὅμως, ἐκείνην τὴν νύκτα, ἡ-
κροᾶτό τις ἡμῶν.— Ὁ Λοπέ; εἶχε διπλὰς κλειδὰς ὄλων
τῶν θυρῶν τῆς οἰκίας σου.

— 'Α! ὁ Λοπές! ὁ ἀπεχθὴς ἐκεῖνος ἀνὴρ! Εἰσθε βέβαιος, ὅτι δὲν θὰ ἐπανεέλθῃ; ὅτι ἡ ἀπουσία τοῦ δὲν εἶναι πονηρὸν μέσον, ἵνα ἴδῃ ὁποῖαν χρῆσιν θέλω ποιήσει τῆς ἐλευθερίας μου;

— Ὁ Λοπές δὲν δύναται νὰ κατασκοπεύσῃ ἡμᾶς, διότι ἀπέθανεν.

— Ἀπέθανεν! Εἰσθε περὶ τούτου βέβαιος;

— Ὁ Μιαντουκατοῦκ ἐμειδίασεν ἀπαισιῶς.

— Πρὸ πολλοῦ εἶχε καταδικασθῇ. Ὁ Λοπές, τὸν ὅποιον ἀφινον νὰ ζῇ, διότι μοι ἐχρησίμευσεν ὡς φύλαξ σου, ὅστις ὅμως ἐτόλμησε νὰ γίνῃ τυραννὸς σου, ὁ Λοπές ἀπέθανεν. Ἐγὼ αὐτός, μέγας ἀρχηγὸς τῆς ἐρήμου καὶ κύριος τῆς ζωῆς τοῦ, ἐνεταφίασα αὐτόν. Ὅχι, ὁ Λοπές δὲν δύναται νὰ κατασκοπεύσῃ ἡμᾶς ὥς ὑπάγωμεν εἰς ἐκεῖνο τὸ δωμάτιον, ὡς ὑπάγωμεν, Κλάρα.

Ἐκεῖνη ἔλαβε φῶς, παρακολουθουμένη δ' ὑπὸ τοῦ Μιαντουκατοῦκ, διήλθε διάφορα δωμάτια, τῶν ὁποίων ἐκλείσε τὰς θύρας μεθ' ὅσης ἐπιμελείας θὰ τὸ ἐπραττεν, εἰς συνωδευετο ὑπὸ ἐραστοῦ.

Ὁ Μιαντουκατοῦκ, εἰσελθὼν εἰς τὸ προσδιωρισμένον δωμάτιον, ἔστη ἐνώπιον τῆς εἰκόνης τοῦ Ἀγγέλου Λέμου.

— Ἰδοὺ τί ἐκ σου ἀπομένει ἐπὶ τῆς γῆς, εἶπεν, ἀτενίζων τὴν εἰκόνα μετ' ἀγρίας χαρᾶς· ἡ εἰκὼν σου καὶ ἡ κόμη σου μεταξὺ τῶν κομῶν τῶν ἐχθρῶν μου.

— Καὶ ὑμεῖς!... ἀνεφώνησεν ἡ Κλάρα.

— Πῶς! δὲν ἐπέδραμε κατὰ τῶν ἡμετέρων;

— Τῷ εἶχετε ἀρπάσει τὴν ἀδελφὴν του.

— Ἰνές!... Δυστυχῆς Ἰνές!... Ἀλλ' ὁ ἄνθρωπος οὗτος ἦτο ἐχθρὸς μας... αὐτός... ἐφόνευσεν τὴν μητέρα σου...

— Ἀ!

— Αὐτὸς σὲ ἀπήγαγε καὶ σ' ἔφερε μεταξὺ τῶν λευκῶν... Μὴ ἀρκεσθεῖς δ' εἰς τοῦτο, σ' ἐνυμφεύθη... Ἐπρεπε ν' ἀποθάνῃ καὶ ἀπέθανεν.

— Ἀλλ' ἡ θυγάτηρ μου... τί ἔπαιεν ἡ δυστυχῆς θυγάτηρ μου;

— Ἀφοῦ δὲν ἠδυνάμην νὰ σ' ἐπαναφέρω εἰς τοὺς λειμῶνάς μας, διότι οἱ λευκοὶ σὲ εἶχον ἐκνευρίσει, ἀπεφάσισα νὰ λάβω πλησίον μου τὴν ἐγγονὴν μου καὶ ν' ἀνακτήσω ἐν αὐτῇ τὸ αἷμά μου, μόλονότι μεμιγμένον μετὰ τοῦ αἵματος τῶν ἐχθρῶν μου.

— Τί ὅμως ἔγινεν; ἀνέκραξεν ἡ Κλάρα. Μήπως τυχὸν εἶναι ἡ ὠραία κυρία, ἥτις σὰς συνώδευεν εἰς τὸν τελευταῖον χορόν μου;

— Ὅχι. Ἀλλὰ καὶ ἡ Ἀδελαῖς εἶναι ἐγγονή μου.

— Ἐγγονή σας; Ἐχω, λοιπόν, ἀδελφὴν;

— Ναί, τὴν ἐκ τῆς Ἰνές Λέμου γεννηθεῖσαν θυγατέρα μου, ἥτις ἐγνώρισε τὸν Λοπές καὶ ἔτεκε τὴν Ἀδελαῖδα.

— Δὲν ἐνόω κάλως.

— Ἡ θυγάτηρ σου ἡ ἐγγονή μου ἀπέθανεν.

— ὦ! δυστυχὲς τέκνον! ἀνέκραξεν ἡ

Κλάρα, ἐν ᾗ ἀνεγεννήθη ἡ μητρικὴ στοργή. — Οὕτως ὁ Θεὸς ἠθέλησεν... Ἀλλ' ὡς καθαρίσωμεν τὴν συγγενεὶν μας.

Εἶχον ἀπαγάγει τὴν ἀδελφὴν τοῦ Λέμου καὶ ἐξ αὐτῆς ἐγεννήθη ἡ ὠραία Παρθένος-τῆς-Αὐγῆς, ἐπομένως αὕτη ἦτο ἀδελφὴ σου.

Ἡ Παρθένος-τῆς-Αὐγῆς, ἐρασθεῖσα τοῦ Λοπές, ἔτεκε θυγατέρα, κατὰ τῆς ὁποίας τὴν γέννησιν ἀπώλεσε τὴν ζωὴν.

Ἡ θυγάτηρ αὕτη, ἥτις εἶναι ἀνεψία σου καὶ ἐγγονή μου, ζῇ εἰσέτι.

Αὕτη εἶναι ἐκεῖνη, τὴν ὁποῖαν ὠδήγησα εἰς τὸν χορόν, ὅπως σὲ ἀντικαταστήσῃ ἐν τῇ καρδίᾳ τοῦ Ζέα, ὅπερ ἐπέτυχον. Ἡ τόσον ἐπικίνδυνος ὠραία ἐκεῖνη νέα, ἡ ἐγγονή μου, φαίνεται ὅτι εἶναι καὶ σύζυγός μου.

— Διατί ὁ παράδοξος οὗτος τυπικὸς γάμος;

— Διότι ἐγώ, μισῶν τοὺς λευκοὺς, ἠθέλησα νὰ ἐμποδίσω αὐτὴν τοῦ νὰ νυμφευθῇ λευκόν, ὅπως μὴ ἀναγκασθῶ νὰ φρονεύσω αὐτόν, ὡς ἐφόνευσεν τὸν Λέμον.

— Ἀ!

— Οὗτος εἶναι ὁ λόγος, ὅστις με ὤθησε νὰ ἐπιτύχω τὴν ὑπὸ τῆς Ἀδελαῖδος σπῆννευσιν τοῦ Ζέα, τὸν ὅποιον ἀγαπᾷς καὶ ὅστις ἠδύνατο νὰ γίνῃ σύζυγός σου.

— ὦ! πάτερ μου! εἰάν, ἀπατωμένη... ἀγνοοῦσα τοὺς ἐνοῦντας ἡμᾶς ἱεροὺς δεσμούς, ἐπεβουλευθῇ τὴν ζωὴν σου, μὴ ἐκδικηθῇτε κατ' ἐμοῦ, καταδικάζων με εἰς τὴν ἀπελπισίαν.

— Ὅχι, δὲν ἐπεβουλεύθῃς σὺ τὴν ζωὴν μου, δὲν μ' ἐτραυμάτισας σὺ.

— Ἀλλ' ὅμως ἐτραυμάτισα ἄνθρωπον.

— Ναί, ἔνα Πίντον, ἀπατηθέντα ὑπὸ τοῦ Λοπές.

— ὦ! Πῶς συνέβη ὅμως, ὅτι ὤθησα ὑμᾶς, ἐνῶ ἦσθε ἡμιθανῆς;

— Ἡ χεὶρ τοῦ Θεοῦ σὲ ὠδήγησε πρὸς τὸ μέρος μου.

— Εἶναι ἀληθές;

— Κλάρα, οἱ λευκοὶ ἀμφιβάλλουσι περὶ τῆς ἀληθείας τῶν λόγων τῶν πατέρων των... οὐδέποτε ἐρυθροδερμὸς ἀμφέβαλεν εἰς τοὺς λόγους πρεσβύτου.

— Ἀ! συγγνώμην, πάτερ μου, συγγνώμην! Ἡσθάνην τόσον σκληρὰς τύψεως συνειδόμενος, εἶδον τισάκις ἐμφανιζόμενόν μοι αἰμόφυρτον φάντασμα, ὥστε εἶναι νέα δι' ἐμὲ ζωὴ τὸ νὰ αἰσθάνωμαι ἐμαυτὴν ἀπὸ πηλλαγμένην τοῦ φρικώδους βάρους, τὸ ὅποιον ἐπέβρε τὴν συνείδησίν μου. ὦ πάτερ μου, πάτερ μου.

— Ναί, ἀγαπῶν σε πατήρ, τὸν ὅποιον ὁ Θεὸς ἠλέησεν, ἀποδοὺς αὐτῷ τὴν ἀγαπητὴν θυγατέρα του, ἀγνὴν καὶ ὠραίαν ὡς ἄνθος τοῦ ἀγροῦ.

— Περὶ τίνος Θεοῦ ὁμιλεῖτε, πάτερ μου;

— Περὶ τοῦ μόνου Θεοῦ, τοῦ ὑπὲρ τῶν ἀνθρώπων θουσιαθέντος Ἰησοῦ, τοῦ Θεοῦ τοῦ Εὐαγγελίου.

— Πάτερ μου! ἀνεφώνησεν ἡ Κλάρα ἑξαλλος ἐκ τῆς χαρᾶς καὶ ἐναγκαλισθεῖσα αὐτόν.

— Ναί, ὅπως παρακολουθήσω τὸν Λοπές, ὅστις ἔφευγε μαζὺ σου, ὅπως μένω

πλησίον τῆς ἀξιολατρεύτου θυγατρὸς μου, διότι οἱ ἀγριοὶ, Κλάρα, ἀγαπῶσι τὰ τέκνα πῶν, ὅσον δὲν εἶναι ἱκανοὶ νὰ ἀγαπῶσιν αὐτὰ οἱ κάτοικοι τῶν μεγαλοπόλεων, ὅπως εἶμαι εἰς θέσιν νὰ σε βλέπω ἐνίοτε, ἐδέησε ν' ἀποτινάξω τὴν σκληρὰν δορὰν μου, γέρον δ' ἦδη, ἐμαθον ν' ἀναγνώσκω καὶ νὰ γράφω... ἔμαθον ὅτι μαθηθάνουσιν οἱ παῖδες τῶν λευκῶν. Δὲν εἶχον βαπτισθῇ, ἀλλ' ἔλεγον ἐμαυτὸν καθολικόν, ὅπως δύναμαι νὰ συζῶ μετὰ τῶν καθολικῶν ἐν τῷ βῆθει τῆς καρδίας μου ἐλατρευνόντάς μου ὡς εἰδωλα, τῶν ὁποίων ὑπάρχει βωμὸς εἰς ἐκάστην καλύβην τοῦ μεσημβρινοῦ Μεξικῶ. Ἡμέραν τινά, περιήλθεν εἰς χεῖράς μου ἓν βιβλίον, γεγραμμένον μετὰ τόσῃ σοφίας καὶ πραότητος, ὥστε με παρέσυρεν. Ἦτο ἡ ἀξιοθαύμαστος ἱστορία ἀνδρὸς σοφοῦ μεταξὺ τῶν σοφῶν, ἰσχυροῦ μεταξὺ τῶν ἰσχυρῶν, ταπεινοῦ μεταξὺ τῶν ταπεινῶν. Ἐκεῖνο τὸ βιβλίον ἦτο τὸ Εὐαγγέλιον, ἐκεῖνος ὁ ἄνθρωπος ἦτο Θεός!

Ἐπαναλαμβάνων τὴν ἀνάγνωσίν του, ἐπίστευσα εἰς ὅτι ἐν ἐκείνῳ τῷ βιβλίῳ ἦτο γεγραμμένον πιστεύσας δ' εἰς αὐτό, ἐγνώρισα τὸν Θεόν, τὸν ὅποιον λατρεύω.

Λατρεύων τὸν Θεόν, ἡσθάνην τὴν δικαιοσύνην του, ἥτις ἐτιμῶρει ἐν ἐμοὶ τὸ ἔγκλημα τοῦ ἀγρίου καὶ ἥτις ἴσως θέλει ἐξακολουθήσει τιμωροῦσα αὐτὸ ἐν ὅλῃ τῇ γενεᾷ αὐτοῦ.

— ὦ! πάτερ μου! ἀφοῦ γινώσκετε καὶ λατρεύετε τὸν Θεόν, διὰ τί μισεῖτε τοὺς λευκοὺς, τοὺς ἀδελφούς ἡμῶν;

— Διότι εἶναι ἐπιβουλοὶ καὶ μοχθηροί.

— ὦ! Θεέ μου, Θεέ μου! Ἐνῶ δὲ πιστεύετε εἰς τὸ ὑπέρτατον Ὄν, ἐφρονεύσατε τὸν Λοπές;

— Ὑπῆρξα δικαστὴς καὶ δῆμιος αὐτοῦ. Τὸ εὐαγγέλιον δὲν λέγει: μάχαιραν δώσης, μάχαιραν λάβης, ὀφθαλμὸν ἀντὶ ὀφθαλμοῦ, ὀδόντα ἀντὶ ὀδόντος;

Ὁ Θεὸς ὅμως ἔχει ἐπὶ τῆς γῆς ἀντιπρόσωπον αὐτοῦ δικαιοσύνην.

— Τὴν ἀνθρωπίνην δικαιοσύνην μὲ ὀφθαλμούς καὶ καρδίαν ἐκ σαρκὸς! Τίτι τρόπῳ ἠθέλον ἀποδείξει πρὸς τοὺς δικαστὰς τῆς γῆς πάντα τὰ ἐγκλήματα, τὰ ὑπὸ τοῦ ἀνθρώπου ἐκείνου, εἰς ἀπωτάτας χώρας, πέραν τοῦ Ὠκεανοῦ, ἐν τῇ σιγῇ τῆς νυκτὸς καὶ τῇ ἐρημίᾳ τῶν δασῶν διαπραχθέντα; Εἶναι μὲν ἀληθές, ὅτι κατεῖχον τὰς ἀποδείξεις τῆς προδοσίας τοῦ Λοπές κατὰ τῆς Ἰσπανίας, πλὴν ἐπεθύμουν νὰ τιμωρηθῇ ὡς φόνεὺς, μοὶ ἦτο δ' ἀδύνατον ν' ἀποδείξω τὴν ἐνοχλήν του. Ὅχι, δὲν ἀπέκτεινον τὸν Λοπές, ἀλλ' ὑπῆρξα ὁ ἐκδικητὴς βραχίων τῆς ἐπὶ γῆς δικαιοσύνης τοῦ Θεοῦ, ἕνεκα δὲ τούτου, ἐπληξα αὐτόν μετὰ ψυχραιμίας. Ἡ κόμη του εὐρίσκειται μεταξὺ τῶν κομῶν τῶν ἐχθρῶν μου. Ἀς μὴ λαλῶμεν πλέον περὶ τοῦ ἀνθρώπου ἐκείνου.

— Καὶ ὁ Ζέα; Διατί θέλετε νὰ μὲ ἀπομακρύνετε αὐτοῦ;

— Τὸν ἀγαπᾷς, λοιπόν, πολὺ;

— Δὲν εἶχον ἀγαπήσει πρὶν ἢ γινώρισω αὐτόν, ἀπεκρίθη ἡ Κλάρα μὲ ὕψος ἀπελπιστικόν.

— Ἐὰν δὲ τὸν ἔχανες;

— Ὁ ἀπέθνησκον.
Ὁ τοῦπος, καθ' ὃν ἡ Κλάρα ἀπήγγειλε ταύτας, τὰς λέξεις, ἔκαμε τὴν Μιαντουκατοῦκ ν' ἀνασκίρτησιν.

— Μ' ἐκράτησε μόνος ὁ φόβος μήπως ἤθελε συμβῇ αὐτῷ δυστύχημα, μόνος ὁ ἐκ τοῦ Λοπέ, φόβος, πάτερ μου. Ὁ Λοπέ, ὅμως δὲν ὑπάρχει πλέον... εἰμαι ἐλευθέρω... Ὑπέφερα καθ' ὅλον τὸν βίον μου... Ὡ πάτερ μου, πάτερ μου! ἐπιτρέψτε μοι νὰ γενῶ ἐγὼ ἐπίσης εὐτυχής.
Ὁ Μιαντουκατοῦκ ἐσπῶγγισε δάκρυ, διὰ τοῦ ἀντιστρόφου μέρους τῆς ρωμκλέας χειρός του.

Τὸ μόνον πάθος του ἦτο ἡ πρὸς τὴν θυγατέρα του στοργή. Ἐνόησεν, ὅτι αὕτη ἤρατο, δι' ὅλης τῆς δυνάμεως, τῆς θελήσεως Ἰνδῆς, καὶ ἐνέδωκεν.

Ἡ Κλάρα, ἀποχωριζομένη τοῦ πατρός της, ἡσθάνετο ἐαυτὴν παρηγορημένην καὶ εὐδαίμονα ἢ ἐλπίς προσεμεδίκα αὐτῇ. Ἐκείνην τὴν νύκτα, τὸ πρῶτον, ἐκοιμήθη ἡσυχος περὶ τοῦ ἔρωτός της.

Τὴν ἐπιοῦσαν, μοι ἔγραψεν ἐπιστολὴν. Μαθοῦσα δ' ὅτι ἤμην ἀσθενής, ἦλθε πρὸς ἐπίσκεψίν μου.

Ἐδέησεν ὅμως νὰ περιμείνη δέκα ἡμέρας.

Ἐπὶ τέλους, εὗρίσκετο ἐνώπιόν μου.

Μ' ἐμέθυσε, μὲ κατέστησε παράφρονα, ὥστ' ἐλησμόνησα καθ' ὅλοκληρίαν τὴν Ἀδελαΐδα.

Τοῦτο δὲ προήρχετο ἐκ τοῦ ὅτι ἡ Ἀδελαΐς δὲν ἦτο παρούσα, ἐνῷ ὑπῆρχε πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μου ἡ Κλάρα, λάμπουσα ἐκ τοῦ κάλλους, ἀσπίλος, ἐρώσα, ποιητική, θεία...

Ἀπεχωρίσθημεν νῆχαριστημένοι καὶ ἐρώμενοι ἀμοιβαίως.

Κατὰ τὴν πρώτην συνέντευξιν ἡμῶν, ἔσωσεν αὐτὴν ὁ Μιαντουκατοῦκ.

Νῦν δ' ἔσωσεν αὐτὴν ἡ ἀγνότης αὐτῆς καὶ ἡ ἰσχὺς τῶν θελημάτων της.

ΟΘ

Τὴν ἐπομένην ἡμέραν, ἔλαβον ἐπιστολὴν τοῦ Μιαντουκατοῦκ, δι' ἧς μὲ προσεκάλει νὰ μεταβῶ εἰς τὴν ἑπαυλὶν του.

Ἀφοῦ εἰδοποίησα τὴν Κλάραν, ὅτι δὲν ἤθελον δυνηθῇ νὰ ἴδω αὐτὴν, διότι, εἶχον πρὸς κληθῇ ὑπὸ τοῦ πατρός της, ἔσπευσα καὶ διηυθύνθη πρὸς τὴν κατοικίαν τοῦ Ἰνδοῦ, ὅπου, ἀφικόμενος, ἐγενόμην πάραυτα δεκτός.

Ὁ Μιαντουκατοῦκ ἐδημάτιζεν ἐντὸς τῆς καλύβης του ἢ μάλλον ἐντὸς τοῦ πιστώ, ἀναπαριστῶντος τὴν καλύβην του δωματίου, ἐν ᾧ ἄλλοτε μὲ εἶχεν ὑποδεχθῇ.

— Ἐχεις τύχην, Ζέα, μοι εἶπεν· ἡ Κλάρα σε ἀγαπᾷ, ὡς οὐδεμία γυνὴ δύναται ν' ἀγαπήσῃ· ἐρᾷται σοῦ εἰς ταιούτον βαθμόν, ὥστε, ἐκ τοῦ φόβου μὴ ἀπαρᾶξω τὴν καρδίαν της, δὲν ἐτόλμησα νὰ εἶπω αὐτῇ, ὅτι εἶσαι ἄτιμος.

— Ἄς ἦμαι ὅ,τι θέλεις, δὲν μὲ θεωρεῖς ἱκανὸν ν' ἀγαπήσω τὴν θυγατέρα σου;

— Ναί, διότι, ἄλλως, ἔπρεπε νὰ μὴ ἔχης οὔτε ὀφθαλμούς, οὔτε καρδίαν.

— Ἡ Κλάρα εἶναι ἡ εὐδαιμονία τοῦ βίου μου...

— Ἡ εὐδαίμων διατὶ συναινῶ εἰς τὸν γάμον σας... μολοντί εἶχον ἀπαγγεῖλει τὴν καταδίκην σου, διότι ἐτόλμησας νὰ ὑψώσῃς ἐπ' αὐτῆς τοὺς ὀφθαλμούς σου; Ἰνα μὴ ἀπολέσω αὐτὴν. Οὕτως ἔχουσι πλασθῇ αἱ γυναῖκες! Ἐὰν δὲν γίνῃ ἰδική σου, θ' ἀποθάνει.

— Ἡ θυγάτηρ σου θὰ εἶναι ὁ ἄγγελος λυτρωτῆς μου.

— Ἀλλως, ἐπανελάθεν ὁ ἀδιᾶλλακτος Μιαντουκατοῦκ, θέλει ἀποθάνει βραδύτερον· τοῦλάχιστον, θέλει εἶναι εὐτυχής ἐπὶ τινος ὥρας, ἀφοῦ τόσον ὑπέφερε!

— Ὡς εἶναι εὐτυχής ἐπ' ὅσον ὁ Θεὸς μοι ἐπιτρέψῃ νὰ ζήσω.

— Τόσω τὸ καλλίτερον, διότι, καθ' ἣν ἡμέραν ἤθελες ἀναγκάσει αὐτὴν νὰ χύσῃ τὸ πρῶτον δάκρυ, θέλεις διαγραφῇ ἀπὸ τῆς βίβλου τῶν ζώντων.

— Διατὶ ὅμως φρονεῖς, ὅτι δὲν θέλω καταστήσει εὐτυχὴ τὴν θυγατέρα σου, ἐὰν με ἀγαπᾷ;

— Ἰσως... Ὁ Θεὸς καὶ ὁ χρυσὸς κάμουν ἐνίοτε θαύματα. Ἡ εὐδαίμων τί σοι δίδω μετὰ τῆς θυγατρός μου;

— Ἐνα ἄγγελον.

— Σοὶ δίδω μίαν γυναῖκα... καὶ πλοῦτον ὅποιον οὐδέποτε ἐφαντάσθης...

Ἰδέ... Ὁ Μιαντουκατοῦκ ἀφῆρσε τὸν λίθον τῆς ἐστίας τῆς καλύβης, ὑπὸ τὸν ὅποιον ὑπῆρχε χρηματοκιβώτιον.

Ἠνέφξεν αὐτὸ καὶ ἔμεινα ἐκθαμβος πρὸ τοῦ ἐμφανισθέντος εἰς τὴν ὁρασίν μου θησαυροῦ. Τότε, ἐνεθυμήθην τὴν Ἀδελαΐδα καὶ τὸ φάρμακον τοῦ ἱατροῦ Βιλδάλ καὶ ἐφρικίασα, χωρὶς ν' ἀντιληφθῶ ἀκριβῶς· τί ἡσθάνομην διετέλουν ὑπὸ τὴν ἐντύπωσιν ἀορίστου περὶ τοῦ μέλλοντος προαισθήματος.

Τί μ' ἐνδιέφερεν ὁ θάνατος τοῦ Μιαντουκατοῦκ; Ὅχι, δὲν ἦτο τοῦτο.

Ὡς, πρὸς τὴν Κλάραν...

Ἐνὸμιζον ἐμαυτὸν ἀρκούντως ἰσχυρόν, ὅπως ὑπερασπίσω αὐτὴν... διότι ἡ Ἀδελαΐς μοι ἐφαίνετο τρέφουσα ἄσπονδον μίσος κατ' αὐτῆς.

Τοῦτο δὲ προήρχετο ἐκ τοῦ ὅτι ἡ Κλάρα δὲν ἦτο πλησίον μου, κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν.

— Δὲν μοι ὑπολείπεται μακρὰ ζωὴ, εἶπεν ὁ Μιαντουκατοῦκ· ἀλλ' ἐὰν ἐτι ἔζων ἐπὶ μακρότατον χρόνον, οὗτος ὁ θησαυρὸς ἤθελεν εἶναι ἀνεξάντλητος. Ἀφοῦ εἶσαι, οὕτως εἶπεν, ὁ σύζυγός τῆς θυγατρός μου, ἀκουσον τὴν γνώμην μου. Ἐπιθυμῶ, ὅπως ἡ Κλάρα λάμψῃ εἰς τὴν ὑψηλὴν κοινωνίαν, ἀφοῦ ἡ τύχη ἔταξεν αὐτὴν ἐκεῖ. Ἡ αὐλὴ τῆς Ἰσπανίας εἶναι λίαν περιωρισμένον θέατρον. Θέλετε μεταβῇ εἰς τὸ Λονδίνον, εἰς τὴν μεγαλόπολιν, εἰς τὴν ὁποίαν τὰ πάντα εἶναι ἐξοχα! Θέλετε κατοικήσῃ ἐπὶ τινος νήσου τοῦ Τυχμέσεως, τὴν ὁποίαν θέλω ἀγοράσει δι' ὑμᾶς καὶ ἐπὶ τῆς ὁποίας θέλω ἐγείρει μέγαρον, τὸ ὅποιον θέλει ἐκπλήττει πάντας τοὺς θεωμένους αὐτό. Πέριξ τῆς νήσου, στολισμένος

θαλαμηγῶν πλοίων θέλει εἶναι πάντοτε ἑτοιμος, ὅπως φέρῃ ὑμᾶς εἰς ὁσημετιον τοῦ κόσμου ἠθέλετε ἐπιθυμεῖ νὰ ἐπιδεικνύηται τὸν πλοῦτόν σας. Ἐννοεῖς; Θέλω, ὅπως ἡ Κλάρα ἢ εὐτυχὴς καὶ ζηλευμένη, διότι πάντας τοὺτους τοὺς θησαυροὺς συνήθροισα χάριν αὐτῆς μόνης.

— Ὡ! ναί, ναί, ἀπεκρίθην, μεθυσμένος ἐξ ὅσων ἔδλεπον.

— Ὁρέλεις ὅμως νὰ λησμονήσῃς τὴν Ἀδελαΐδα, προσέθετο ἡ Ἀδελαΐς εἶναι ἐκδικητικὴ, ἀδυσώπητος καὶ σε ἀγαπᾷ.

— Λέγετε...

— Θέλω ὁδηγήσει αὐτὴν μακράν, πολὺ μακράν ὑμῶν, ὅπου δὲν θέλει δυνηθῇ νὰ σᾶς προσβῇ.

Ἡμην ἐγγὺς ν' ἀποκαλύψω τῷ Μιαντουκατοῦκ τὸ μυστικὸν τοῦ φαρμάκου τοῦ ἱατροῦ Βιλδάλ, ἀλλ' ἐδίστασα.

Οἱμοι! ποσάκις στιγμὴ ἀνάνδρου ἀποφασιστικότητος ἐπάγεται φοβερὰν σειρὰν δυστυχημάτων!

Π

Μετὰ τινῶν ὥρων συνδιᾶλεξιν, πλήρη ὥρων καὶ ἀπειλῶν ἐκ μέρους τοῦ Μιαντουκατοῦκ, διαμαρτυριῶν δ' ἐκ μέρους ἐμοῦ, ἀπεχωρίσθημεν, ἀφοῦ ὠρίσαμεν τὴν τέλει τοῦ γάμου μετὰ ἑνα μῆνα.

Ἐνῷ ἀπερχόμην καὶ αὐτοματῶς ἔστρεψα τὴν κεφαλὴν πρὸς τὴν οἰκίαν, εἶδον εἰς ἑν παράθυρον νὰ κινῆται μαυδιλίον.

Ἦτο ἡ Ἀδελαΐς, ἥτις μ' ἐχαιρέτα.

Οὐκ οἶδα τίνας ἔνεκα λόγου, ἀλλ' ἐκεῖνος ὁ χαιρετισμὸς ἐπάγωσε τὴν καρδίαν μου.

Οὐχ ἤττον, ἀφικόμενος εἰς τὴν οἰκίαν τῆς Κλάρας, μείνας μόνος μετ' αὐτῆς, ἐλησμόνησα τὰ πάντα. Ἐπίστευσα ἐμαυτὸν εὐτυχὴ, ἐπομένως ἐνάρτεον καὶ ἀγαθόν.

Φεῦ! Εὐγένιε, ὠνειρευόμην μὲ τοὺς ὀφθαλμούς ἀνοικτούς καὶ δὲν ἐβράδυνον ν' ἀφυπνισθῶ.

Δὲν ἐσκεπτόμην πλέον περὶ τῆς Ἀδελαΐδος, ἀλλ' αὕτη ἐμελλε νὰ ἐμφανισθῇ αὐτῆς ἐνώπιόν μου κατὰ τρόπον ἐπιφοβόν.

ΠΑ

Αἱ ἡμέραι παρήρχοντο· ἐγὼ καὶ ἡ Κλάρα ἐβλέπαμεν μετὰ χαρᾶς προσεγγίζουσιν τὴν ἡμέραν τῆς ἐνώσεως ἡμῶν.

Ἡ Κλάρα ἡσχολεῖτο μετὰ πυρετώδους δραστηριότητος εἰς τὰς προπαρασκευάς. Εἶχεν ἀγοράσει νεωστὶ κτισθὲν λαμπρὸν μέγαρον καὶ δώσει παραγγελίας εἰς τοὺς ἐν Λονδίῳ καὶ Παρισίοις ἀνταποκριτάς της ν' ἀποστείλῃσιν αὐτῇ τὰ πολυτελέστερα καὶ τοῦ τελευταίου συρμού ἐπιπλα, τάπητας καὶ ἀμαξας.

Κατὰ τὸ χρονικὸν ἐκεῖνο διάστημα, ὁ Μιαντουκατοῦκ κατεγίνετο εἰς τὴν ἐκκαθάρισιν καὶ τὴν ὀριστικὴν διαλύσιν τοῦ οἴκου Δέμου, διότι, ἀφοῦ ἡ Κλάρα ἐμελλε νὰ συναφθῇ εἰς δεύτερον γάμον, ἐκεῖνος ἐπεθύμει νὰ ἐξαλειφθῇ πᾶν ἴχνος τοῦ ὀνόματος τοῦ πρώτου συζύγου της.

— Ἐπειτα, ἔλεγε, θὰ καύσωμεν τὰ κατὰστιχα καὶ ὅλα τὰ παληόχαρτα.

Ἡμην εὐτυχής.

Ἡ περὶ τοῦ προσεχοῦς γάμου μου εἰδήσεις εἶχε μεταδοθῇ παρὰ τοῖς φίλοις καὶ τοῖς γνωρίμοις μου, ὧν ἕκαστος ἐζηλοῦναι τὴν τύχην μου.

Περὶ τοῦ Λοπέος εἶχε σχηματισθῇ ἡ πεποίθησις, ὅτι εἶχε τραπῇ εἰς φυγὴν, τὸ ὁποῖον ψεῦδος εἶχε διαδώσει ἐμμέσως, ἀλλὰ ἐπιδεικνύοντο ὁ Μιαντουκατοῦκ καὶ τὸ ὁποῖον ἐπιστεύθη ὑπ' αὐτῶν ἔτι πῶν ὑπαλλήλων τοῦ τραπεζιτικοῦ οἴκου Λέμου, διότι πάντοτε οἱ ἄνθρωποι εἶναι διατεθειμένοι νὰ δίδωσι πίστιν εἰς τὴν ψευδολογίαν.

Ἡ ἀστυνομία δὲν ἠσχολεῖτο ν' ἀνεύρῃ τὸν πρῶν ἐπιστάτην, ὅστις ἐκοιμήτο τὸν ὕπνον τοῦ θανάτου ὑπὸ τὰς πτελέας τοῦ κήπου τοῦ Μιαντουκατοῦκ.

ΠΒ'

Μόνον ὁκτώ ἡμέραι ὑπελείποντο μέχρι τοῦ γάμου.

Μετὰ μεσημβρίαν ἡμέρας τινός, περιέμενον τὴν ἐπιστροφὴν τῆς Κλάρας, ἥτις εἶχεν ἐξέλθει διὰ τὴν ἀγορὰν τινων πραγμάτων. Ὅτε ἐπέστρεψεν, ἤσθμαιεν.

— Αἰσθάνομαι ἀσθεστον δίψαν, εἶπε, θὰ ἔπινον τὸν Ὠκεανόν.

Ἡτῆσάτο ποτήριον ψυχροῦ ὕδατος.

Μέχρις οὐ κομίσωσιν αὐτό, μοι ἐπεδείκνυε τινὰς ἀδάμαντας, ἀγορασθέντας δι' ἐμέ.

— Εἶναι ἀξιοθαύμαστοι, εἶπε· τοὺς ἡγόρασα δὲ κατὰ παραδοξὸν τρόπον. Εἰσῆλθον ἐντὸς καφείου, ὅπως λάβω ποτήριον ὕδατος, ὅτε κυρία τις μ' ἐπλησίασε καὶ με ἠρώτησε:

— Μήπως εἰσθε ἡ κυρία χήρα Λέμου;

— Ναί, ἀπεκρίθην.

— Ἀ! κυρία, ἐπιθυμῶ διακαῶς νὰ μοι παρασχητὲ μίαν ἐκδούλευσιν.

— Ὅποιαν;

— Ν' ἀγοράσῃτε ταῦτα τὰ ἀδαμαντινα κομβία. Συγχρόνως δ' ἔθετεν αὐτὰ πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μου.

Παρατήρησα προσεκτικῶς ἐκείνην τὴν κυρίαν καὶ μοι ἐράνη ὡς νὰ ἐντρέπετο.

— Ὁ σύζυγός μου, ὦν χαρτοπαίκτης, προσέθηκεν, ὑπέστη μεγάλας ἀπωλείας, εἶμαι δ' ἡναγκασμένη νὰ πωλήσω τὰ κειμήλια ταῦτα... Ὁ ἀδαμαντοπώλης μου θὰ τὰ ἡγόραζε πολὺ εὐθηνά... Ὑμεῖς ὁμῶς, κυρία, ἥτις εἰσθε τόσο πλουσία...

— Πῶς μὲ γνωρίζετε;

— Παραυρέθην εἰς τὸν τελευταῖον χρόνον, τὸν ὁποῖον ἐδώκατε.

Ἡ λεπτομέρεια αὕτη ἐλάχιστον μ' ἐνδιέφερεν, ἀλλὰ μόνον ἡγόρασα τὰ κομβία ἀντὶ ἐπτά χιλιάδων καὶ πεντακοσίων φράγκων εἰς τραπεζικὰ γραμματία, ἀφοῦ εἶχον ἐξέλθει πρὸς ἀγορὰν κοσμημάτων, τὰ δὲ κομβία μοι ἤρρεσκον.

— Ἐγώ, εἶπεν ὁ σκελετός, παρατήρουν ἐκείνους τοὺς ἀδάμαντας μετ' ἀνησυχίας.

Μοι ἐφάνετο, ὅτι εἶχον πωληθῇ λίαν εὐθηνά.

Ἄλλως, δὲν εἶχον ἰδεῖ τόσο μεγάλους εἰμὴ μεταξὺ τῶν ἀδαμαντῶν τῆς Ἀδελαιδίας.

Ἐφερον τῇ Κλάρᾳ τὸ ποτήριον τοῦ ὕ-

δατος, τὸ ὁποῖον ἔπιε μετ' ἀπληστίας.

Παρατήρησα ὅτι ἐπνίγετο καὶ ὅτι οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ἀνέδιδον παραδοξὸν λαμψιν.

— Δὲν εἶσαι ἡ χάριστημένος ἐκ τῆς ἀγορᾶς μου; εἶπε.

— Δὲν εἶμαι ἡ χάριστημένος ἐκ τῆς καταστάσεως, εἰς τὴν ὁποίαν εὕρισκεσαι.

— Τῷ ὄντι, δὲν αἰσθάνομαι καλῶς· ἡ δίψα μου αὐξάνει... θέλω καὶ ἄλλο νερόν.

Ἡθέλῃσε νὰ ἐγερθῇ, ἀλλ' ἐπανέπεσεν ἐπὶ ἀνακλιντροῦ, ἐστερημένη τῶν δυνάμεών της.

— ὦ! Θεέ μου! ἀνέκραξε· τί εἶναι τοῦτο;... ὁποία δίψα! Νομίζω, ὅτι θὰ λιποθυμήσω· αἰσθάνομαι βόμβους εἰς τὰ ὦτα· τί ἔχω;

Τότε, ὡς αἱ μαντικαὶ λέξεις τῆς ἐορτῆς τοῦ Βαλτάσσαρ, ἀνέλαμψε, δι' ἀπαίστίας λάμψεως, εἰς τὴν διάνοιάν μου τὸ ὄνομα τοῦ ἱατροῦ Βιλδάλ.

Καὶ οἱ τὸσον εὐθηνὰ ἀγορασθέντες καὶ ὅμοιοι πρὸς οὓς εἶδον παρὰ τῇ Ἀδελαιδί· ἀδάμαντες, οἱ προσενεχθέντες τῇ Κλάρᾳ ἐντὸς καφείου καὶ καθ' ἡν στιγμὴν ἐκόμιζον αὐτῇ ποτήριον ὕδατος!...

Δὲν ἐτόλμησα ν' ἀπευθύνω αὐτῇ ἐρωτήσεις ἐκ φόβου μὴ ἀνησυχῇ αὐτὴν ἢ κατὰστασίς της ὁμῶς ἐχειροτέρησεν, ἐπομένως ἔστειλα ὑπηρετὴν πρὸς τὸν φίλον μοι Δίαν καὶ ἕτερον, ἐφιππον, πρὸς τὸν Μιαντουκατοῦκ.

Ὅτε ὁ Δίας ἀφίκετο, ἡ Κλάρα ἦτο ἀναίσθητος.

Ὁ ἱατρός, ἰδὼν αὐτὴν εἰς ἐκείνην τὴν κατὰστασιν, ἐξήγαγε νυστέριον καὶ ἐκέντησε μίαν τῶν ἀρτηριῶν τοῦ βραχίονος, ἀλλ' οὐδὲ σταγὼν αἵματος ἐξῆλθε.

— Τετέλεσται, μοι εἶπεν, ἡ χαρὰ ὅτι σὲ νυμφεύεται ἐθελόγησεν αὐτὴν.

— Τὴν ἐθανάτωσεν!

— Ἐφθασα πολὺ ἄργά, Γαβριήλ· ἀπέθανεν ἐξ ἐγκεφαλικῆς συμφορῆσεως.

— Ἡ ἐκ δηλητηριάσεως!

— Πρόσεξον εἰς τοὺς λόγους σου!

— Τὸ ἐπανάλαμβάνω, ἐκ δηλητηριάσεως!

— Ἐκ δηλητηριάσεως; ἀνέκραξε φοβερὰ φωνὴ ἐκ τῆς θύρας.

Ἦτο ὁ Μιαντουκατοῦκ.

ΠΓ'

Εἰς τὴν θέαν τῆς νεκρᾶς θυγατρὸς του, τὸ πρόσωπον τοῦ Ἰνδοῦ ἔλαβεν ἀποτρόπαιον ὄψιν.

Οὐδέποτε ἤκουσα τόσῳ φρικῶδῃ βλασφημίαν, οὐδὲ εἶδον ποτὲ ὁμοίαν ἐκφρασιν πόνου ἐκδικήσεως.

Οὐδὲν ἤμην εἰς κατὰστασιν νὰ παρατηρήσω, οὐχ ἦτον ἡννόησα τὴν πρὸς τὸν οὐρανὸν ἐξακοντισθεῖσαν βλασφημίαν καὶ τὴν πρὸς τὴν γῆν γενομένην ἀπειλήν.

— Λέγεις ὅτι ὑπῆρξε δηλητηρίασις; Δὲν ἀπεκρίθην, διότι διετέλουν κατὰ πληκτος.

— Ἐγώ, ὁ ἱατρός, εἶπεν ὁ Δίας, ὅστις διετήρει τὴν ψυχραϊμίαν του, ὀρκίζομαι ἐν ὀνόματι τοῦ Θεοῦ καὶ ἐπὶ τῆς τιμῆς μου, ὅτι αὕτη ἡ γυνὴ ἀπέθανεν ἐκ φυσικοῦ θανάτου καὶ ἐκ κεραυνόβολου ἀποπληξίας.

— Τὸ ὁμνύεις σὺ ὁ ἱατρός;... ἀνέκραξε ὁ Μιαντουκατοῦκ, τρίζων τοὺς ὀδόντας... Ἐὰν δ' ἐφόνευσεν αὐτὴν δηλητηρίον;

— Βεβαίῳ, ὅτι οὐδὲν ἔχνος δηλητηρίου ὑπάρχει, ὅτι τὰ ἀποτελέσματα τῆς συμφορῆσεως εἶναι ἐντελῶς ὁρατά...

— Ἐχει καλῶς, θὰ ἴδωμεν· ἄς φέρωσι τὸν ἀστυνόμον.

Ἄκων ἐφρικίσασα.

Ὁ Μιαντουκατοῦκ ἵστατο ἐπὶ τῆς θύρας τοῦ δωματίου, ἐντὸς τοῦ ὁποίου ἔκειτο ἐπὶ κλίνης ἡ νεκρά, ὡς ἴν' ἀπαγορεύσῃ ἡμῖν τὴν ἐξόδον.

Ὁ Δίας ἐκάθητο ἐπὶ ἀνακλιντροῦ καὶ περιέμενε τὴν ἀφίξιν τοῦ ἀστυνόμου μετὰ μεγίστης ἀδιαφορίας.

Ὅτε οὗτος ἦλθεν, ὠπισθοχώρησεν ἐν βῆμα ἐνώπιον τοῦ παραδόξου προσώπου τοῦ Ἰνδοῦ.

— Εἶμαι ὁ Χριστόφορος Ἀλθαρές, τραπεζίτης, πρῶν ἀρχηγὸς φυλῆς, Ἰνδὸς ἐξωμότης καὶ ὑπήκοος τῆς Αὐτοῦ Καθολικῆς Μαγαλειότητος.

— Ἀ! ἤκουσα νὰ γίνηται λόγος περὶ ὑμῶν, ἀπήντησεν ὁ ἀστυνόμος.

— Αὕτη ἡ γυνὴ ἀπέθανεν αἰφνιδίως, προσέθετο ὁ Μιαντουκατοῦκ, φοβοῦμαι δ' ὅτι ἐπαθεν ἐκ δηλητηριάσεως.

— Ἀφοῦ οὕτως ἔχει τὸ πρᾶγμα, ἀφοῦ ὑπάρχωσιν ὑπόνοιαι περὶ διαπραξέως ἐγκλήματος, ὀφείλω νὰ διατάξω, ὅπως οὐδεὶς ἐξέλθῃ ἐντεῦθεν πρὸ τῆς ἀφίξεως τοῦ ἀνακριτοῦ.

— Ναί, ναί, εἶπεν ὁ Μιαντουκατοῦκ· οὐδεὶς νὰ ἐξέλθῃ. Ἀλλ' ὁ δικαστής... ὁ δικαστής!...

— Θὰ εἰδοποιήσω αὐτὸν παραχρῆμα.

ΠΔ'

Τῷ ὄντι, μετ' ὀλίγον ὁ ἀνακριτὴς συνετάσσε τὴν πρώτην ἐκθεσίν του.

Ἐγένετο νεκροψία.

Τρεῖς ἱατροὶ ἐβεβαίωσαν, ὅτι ἡ Κλάρα ἀπέθανεν ἐξ ἐγκεφαλικῆς συμφορῆσεως!

Ὁ Μιαντουκατοῦκ ἐπέμεινε, τρεῖς δ' ἕτεροι ἱατροὶ ἐβεβαίωσαν ἐπίσης ἐπὶ τῆς τιμῆς καὶ τῆς συνειδήσεώς των τὴν πιστοποίησιν τῶν ἐτέρων τριῶν ἱατρῶν!

— Τὸ εἶχον εἶπει ἤδη, εἶπεν ὁ φίλος μοι Δίας, ἐγερθεὶς τοῦ ἀνακλιντροῦ, ἐφ' οὗ ἐκάθητο· ἀλλ' ὡς ἔχω λόγους νὰ πιστεῦω, θέλουσι νὰ καταστήσωσιν ἡμᾶς ὑπευθύνους διὰ φυσικὸν θάνατον, ἐπομένως ἀπέρχομαι.

— Ὡς ἐπιθυμεῖτε, κύριε, ἀπήντησεν ὁ δικαστής· εἰσθε πάντες ἐλεύθεροι.

Ἐξῆλθον μετὰ τοῦ Δίαν.

Ὁ Μιαντουκατοῦκ ἔμεινε παρὰ τὸν νεκρὸν τῆς θυγατρὸς του.

— Εἶσαι βέβαιος, ὅτι δὲν ὑπῆρξε φαρμακεία; ἠρώτησα τὸν Δίαν, ἀφοῦ ἐφθάσαμεν εἰς τὴν οἰκίαν του.

— Ὅχι, ὄχι, ἐκατοντάκις ὄχι· δὲν ὑπάρχει φαρμακεία, ἀπεκρίθη· ἐὰν εἶχε τὸ πρᾶγμα ἄλλως, δὲν ἦθελον σοὶ το ὁμολογήσει, ἀφοῦ εἴμεθα μόνοι; Τί κρίμα!... τόσο ὠραία... τόσο πλουσία!

Ἀπῆλθον παρὰ φρον τῆς οἰκίας τοῦ Δίαν, μετέβην δὲ καὶ ἐνεκλείσθην εἰς τὴν ἰδικήν μου.

ΠΕ'

Ἐμείνα ἐν αὐτῇ ἐπὶ δεκαπενθήμερον, διερχόμενος δι' ὅλων τῶν φάσεων τῆς ἡλίσσεως.

Καὶ . . . ὀφείλω νὰ το ὁμολογήσω, εἰ καὶ δὲν μὲ τιμᾷ, ὅ,τι περισσότερον μ' ἐλύπει δὲν ἦτο ὁ θάνατος τῆς Κλάρας, διὰ τὸν ὅποιον ἡ λύπη μου ἤθελε ταχέως प्राυνηθῇ, ἀλλ' ἡ ἀπώλεια τῶν θησαυρῶν τοῦ πατρὸς τῆς.

Εἶχον δὲ μέγα δίκαιον, διότι ὅστις ἤθελε γίνεαι κύριος ἐκείνων τῶν θησαυρῶν . . .

Ἄλλ' ἄς ἐξακολουθῶμεν.

ΠΣ'

Μετὰ δεκαπέντε ἡμέρας, ἔλαβον ταχυδρομικῶς ἐπιστολήν.

Ἀνεγνώρισα τὴν γραφὴν τῆς Ἀδελαιδος.

Ἡ καρδιά μου ἀνεσκίρτησεν.

Ἡσθάνομην αὖθις τὴν ἐπιρροὴν τοῦ ἀγγέλου τοῦ κακοῦ.

«Γαβριήλ, δύνασθε νὰ ἔλθῃτε παρὰ τῷ Ἀδελφῷ, ὅταν θελήσῃτε, μοι ἔγραψεν· εἰμαι ἐλευθέρᾳ, ἐντελῶς ἐλευθέρᾳ. Σᾶς ἀγαπῶ. Ἀδελαίς».

Ἐλευθέρᾳ! ἐντελῶς ἐλευθέρᾳ! ἀνερώνησα. Τί ἐγένετο ὁ Μιαντουκατοῦκ; Ἰσως νῆξ ἐγκεφαλικὴ συμφορῆσις . . .

Φυσικώτατα, τὸ ὄνομα τοῦ ἱατροῦ Βιλδάλ ἀνέλαμψεν αὖθις ἀπακρίτως ἐν τῇ φαντασίᾳ μου.

Παρακρῆμα ἵππευσα καὶ διηυθύνθην πρὸς τὴν ἑπαυλὶν τοῦ Μιαντουκατοῦκ.

Ὅτε δ' ἐφθασα εἰς ἀπόστασιν βολῆς, εἶδον μανθῆλιον κινούμενον εἰς τὸ αὐτὸ παράθυρον, ἐκ τοῦ ὁποίου ἡ Ἀδελαίς μὲ εἶχε χαιρετήσῃ, κατὰ τὴν τελευταίαν πρὸς τὸν Ἰνδὸν ἀρχηγὸν ἐπίσκεψίν μου.

Ἦτο ἐκείνη.

Ἦλθε καὶ με ὑπεδέχθη ἐπὶ τῆς μεγάλης κλίμακος, πενηθοροῦσα.

Τί σημαίνει τοῦτο; ἠρώτησα αὐτήν.

— Ὅμιλεῖτε, ὁμιλεῖτε ἀφόβως· εἰμαι, οὕτως εἰπεῖν, μόνη εἰς ταύτην τὴν οἰκίαν· ἀπέπεμψα πάντας τοὺς ὑπηρέτας, ἔχω δ' εἰς τὴν ὑπηρεσίαν μου μόνον μίαν οἰκογένειαν χωρικῶν καὶ μίαν μάγειρον. Ὑπάρχει ὅμως ἐδῶ εἰς ἱατρός.

— Εἰς ἱατρός; τί νὰ πράξῃ;

— Ἴνα ἴδῃ τὸν ἄνθρωπον τοῦτον θνήσκοντα.

— Ἀ! ὁ Μιαντουκατοῦκ ἀποθνήσκει;

Ἡ Ἀδελαίς μ' ἔλαβεν ἐκ τῆς χειρὸς καὶ με εἰσήγαγεν εἰς τὴν οἰκίαν.

— Με ἀγαπᾶτε πάντοτε; μοι εἶπε.

— Παρατήρησα αὐτὴν ἔαφοδος· πλὴν διετέλουν ὑπὸ τὴν ἐπιρροὴν αὐτῆς καὶ ἡσθάνομην ἑμαυτὸν λιποθυμοῦντα ὑπὸ τὴν λάμψιν τοῦ βλέμματός τῆς.

— ὦ! ὅποιον βλέμμα! Πόσαι ὑποσχέσεις, δυνάμεναι νὰ τρελλάνωσιν ἄνθρωπον, ἀνεγινώσκοντο ἐν αὐτῇ!

— Εὐχαριστῶ, εὐχαριστῶ, Γαβριήλ· δὲν ἠδυνάμην νὰ ζήσω ἄνευ τοῦ ἐρωτῆς σου! ἀνερώνησε, ριφθεῖσα εἰς τὰς ἀγκάλας μου.

Ἡμεθα εἰς τὸν αὐτὸν κοιτῶν τῆς, εἰς τὸν ὅποιον μὲ εἶχεν ἄλλοτε κρύψει.

— Καὶ ὁ Μιαντουκατοῦκ; ἠρώτησα τὸν σκελετόν.

— Τί μ' ἐνδιέφερε τότε περὶ τοῦ Μιαντουκατοῦκ; Ἀπῆλυνον τῆς καταχθονίου ἡδονῆς νὰ καταβιβρώσκομαι ὑπὸ δαίμονος.

— ὦ! ὅποῖαι ἡμέραι! ὅποῖαι ἡμέραι καὶ ὅποῖαι νύκτες!

Ὅποῖος στράβιλος πυρός!

ὦ! ἐπάραιοι ἀναμνήσεις!

Ἡ ζωὴ μου δὲν ἦτο ἀρκούσα διὰ τὴν εὐτυχίαν μου.

— Ἀλλὰ . . . καὶ ὁ Μιαντουκατοῦκ; ἐπέμενον.

— Ὁ Μιαντουκατοῦκ ἀπέθνησκεν . . . ἀπέθνησκεν ἐκ μαρασμοῦ.

Ἡ Ἀδελαίς μὲ παρέσυρε πρὸς τοὺς πόδας τῆς κλίνης τοῦ ἐτοιμοθανάτου καὶ προσφέρουσα μοι ἀνάκλιντρον, μ' ἐπλήρου θωπειῶν, ὁ δὲ Μιαντουκατοῦκ, κατὰ τοῖς καὶ ἀκίνητος, ἔβλεπεν ἡμᾶς φοβερῶς.

Ἡμέραν τινὰ δὲν ἠδυνήθη νὰ ἴδῃ ἡμᾶς πλέον.

Ἦτο νεκρός.

Ἀπέθανε βραδέως, ὡς σθενυμένη λυχνία.

Ὁ ἱατρός συνέταξε μακρὰν ἐκθεσιν περὶ τῶν αἰτίων τοῦ θανάτου του. Οὐδεὶς ἀνεκάλυψεν ἐλάχιστον ἴχνος δηλητηρίου.

Ἀφοῦ ἀπεκρίναν τὸν νεκρὸν αὐτοῦ, ἡ Ἀδελαίς ἔρρηξε κραυγὴν ἀγαλλιᾶσεως:

— Ὅλη ἰδική σου! ἐντελῶς ἰδική σου! ἀνεφώνει ἰδική σου καὶ ἐλευθέρᾳ!

ΠΖ'

— ὦ! ὅποιά γυνή! ἀνεφώνησα.

— Ἀτιμος! . . . ἑκατοντάκις ἀτιμος!

— Καὶ ἐνομφεύθης αὐτὴν;

— Ναι! . . . ἀλλὰ μετὰ μακρὸν μαρτύριον.

— Μακρὸν μαρτύριον;

— Ἡ Ἀδελαίς, ἰδοῦσα ἐαυτὴν ἐλευθέραν, κατώκησεν εἰς τὴν Μαδρίτην, ὅπου ἐνεφανίσθη ὡς πλουσίᾳ χήρᾳ — ἦτο δ' ὄντως πλουσίᾳ — συνήθροισε δὲ συναναστροφὴν καὶ ἐραστὰς.

— Ἐραστὰς! Λοιπόν, δὲν ἤρξατο σοῦ;

— Ναι, ἀλλ' ἐγίνωσκεν ὅτι ἤμην δούλος τῆς.

— Δουλὸς τῆς! . . .

— Ζηλότυπος, ὀργίλος, ἐμεμφόμην αὐτῆς διὰ τὰς πρὸς ἐτέρους ἡκιστα ἐμοὶ εὐαρέστους διαχύσεις τῆς. Ἠεροῦτο ἐμοῦ, μειδίωσα, εἶτα δὲ μοι ἔλεγεν:

— Ἀς παραιτηθῶμεν τοῦ γάμου ἡμῶν.

— Ὅπως θέλετε.

— Ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ ἐπανιδώμεν ἀλλήλους.

Τότε, ἐγὼ ἔτρεμον καὶ ἐκείνη προσέθετε, μειδίωσα πάντοτε:

— Ὅποιά γελοία ζηλοτυπία, ἀγαπητέ μοι φίλε! ὅποῖαι ἀνωφελεῖς συζητήσεις!

Φεῦ! Εὐγένιε, ὑπέφερον ὅ,τι εἶναι δυνατὸν νὰ ὑποφέρῃ τις καὶ τι πλέον, τὰ δὲ παθήματά μου μ' ἐθάνατον. Ἐτρεμον ἐκ φόβου πλησίον τῆς Ἀδελαιδος καὶ δὲν ἠδυνάμην ν' ἀποχωρισθῶ αὐτῆς . . .

Ἐπινον, ἐπινον ἀπλῆς ὡς τὸν ἐρωτᾶ τῆς

καὶ πάντοτε ἐδίψων μόνον φλέγουσάν με δίψαν εὐρίσκον ἐν τῷ βάθει τοῦ δηλητηριασμένου ποτηρίου.

Ἀ! βλέπω τὴν ἀθλίαν, ἐπιβαίνουσιν ἀμάξης, τὴν στιγμὴν ταύτην, μετὰ τοῦ φίλου σου Ἰωάννου.

Ἐγὼ δέ, καταδικασθεὶς νὰ φέρω μόνον ὅστ' ἂν, εἰμαι ἐδῶ, προσκεκολλημένος καὶ δεδεσμευμένος.

ὦ!

Οἱ ὀδόντες τοῦ σκελετοῦ ἔτριζον κατὰ φοβερὸν τρόπον, δύο σπινθῆρες ἀπῆστραψαν εἰς τὰς κοιλότητας τῶν λειπόντων ὀφθαλμῶν του καὶ ἤκουσα ἐκ νέου τὸν ὑπόκωπον μνηκυθμόν, ὅστις ἐφαίνετο, ὅτι ἐβόμβει ἐντὸς τοῦ κενοῦ κρανίου του.

— Ἀς τελειώσωμεν! ἄς τελειώσωμεν! ἀνεφώνησεν ὁ χορὸς τοῦ Βασιλικοῦ Θεάτρου ἐκλεισεν, ὁ Ἰωάννης δὲν θὰ βραδύνει νὰ ἐπιστρέψῃ καὶ ἡ λαλιὰ τοῦ ἀλέκτορος ταχέως θέλει ἀκουσθῇ.

Ἐλαβε καὶ μοι προσήνεγκε τὸν φουστῆρα.

— Φόνευσόν με, εἶπε.

— Περίμενε . . . περίμενε μίαν στιγμὴν . . . Ὁ γάμος σου μετὰ τῆς Ἀδελαιδος; . . .

— Δὲν ἔχει παρέλθει χρονικὸν διάστημα μετὰ τοῦ μηνός, ἀφ' οὗ ἀπεφάσισε νὰ με συζευχθῇ, ἀλλ' ἀφοῦ μὲ εἶχε δηλητηριάσει:

— Δηλητηριάσει;

— Ναι, διὰ τοῦ φαρμάκου τοῦ φαύλου, τοῦ δολοφόνου ἱατροῦ Βιλδάλ, τοῦ χρησίμου εἰς τὰς παθήσεις τοῦ ἥπατος! διὰ τοῦ φαρμάκου, διὰ τοῦ ὁποίου ἡ Κλάρα εἶχε δηλητηριασθῇ ὑπὸ γυναικός, τῆς ὁποίας τὴν συνενοχὴν εἶχεν ἀγοράσει ἡ Ἀδελαίς, διὰ τοῦ ὁποίου, ἐπὶ τέλους, εἶχε θανατώσει τὸν Μιαντουκατοῦκ.

— Ἀλλ' ἀφοῦ εἶχεν ἐπιχειρήσει τὴν δηλητηριάσιν σου, διατί νὰ συζευχθῇ μετὰ σοῦ;

— Ὅπως γένηται χήρα γνωστοῦ ἀνδρός καὶ . . . με κληρονομήσῃ.

— Πῶς! ἡ γυνή, ἥτις κατεῖχε τοὺς ἀπείρους θησαυροὺς τοῦ Μιαντουκατοῦκ, ἠδύνατο νὰ ζηλεύσῃ τὴν κληρονομίαν σου;

— Διότι ἐκεῖνοι οἱ θησαυροὶ ἐγένοντο ἄφαντοι. Εἰς τὴν θέσιν ὑπῆρχον, ὑπὸ τὴν πλάκα τῆς ἐστίας τῆς καλύβης τοῦ Μιαντουκατοῦκ, εὐρέθη μόνον τέφρα.

— Τέφρα!

— Καὶ τίνα ψίγματα χρυσοῦ.

— Ἀ!

— Ὁ Μιαντουκατοῦκ, αἰσθανόμενος ἐαυτὸν νοσοῦντα, ἔκαυσε τοὺς θησαυροὺς του· οἱ ἀδάμαντες, οἱ μαργαρίται, πάντα ταῦτα καίονται, Εὐγένιε.

— Ἀ! ἄ!

— Ἡ ἀθλία τὸ ἐγίνωσκεν, ἐπομένως, συνερχομένη μετ' ἐμοῦ εἰς γάμον, ἀπῆτησεν, ὅπως ὁ ἐπιζήσων ἡμῶν κληρονομήσῃ τὸν ἕτερον . . . Ἐγὼ δ' ἐρωτευμένος . . . πιστεύων εἰς τὴν ὑπαρξίν τοῦ θησαυροῦ . . . Καὶ ἐκείνη ἡ κακοήθης φέρει τὸ ὄνομά μου καὶ τὴν περιουσίαν μου πρὸς γέροντα πλούσιον, ἐκ τῶν προτέρων παραμυθουμένη, διὰ τῶν θωπειῶν τοῦ Ἰωάννου, διὰ

τὴν θυσίαν τοῦ ὅτι νυμφεύεται γέροντα.

— Ω!

— Ὁ σκελετός ἦτο μανιώδης.

— Φόνευσόν με, ἐπανελάβε, προσφέρων μοι αὖθις τὸν φουσητήρα.

— Περίμενε, περίμενε ἀκόμη. Ὁ σκοπὸς τῶσων ἐγκλημάτων εἶνε ἀκατανόητος.

— Ἡ Κλάρα δὲν ἦτο θυγάτηρ τοῦ Μιαντουκατοῦ;

— Ναί.

— Ἐπομένως ἦτο κληρονόμος αὐτοῦ. Ἰδοὺ τὸ αἷτιον τοῦ θανάτου της.

— Φρίκη! ὥστε σὺ ἀπήγγειλες τὴν καταδίκην αὐτῆς, καταστήσας γνωστὴν τῇ Ἀδελαΐδῃ τὴν καταγωγὴν τῆς Κλάρας;

— Ναί.

— Καί ἡ Ἀδελαΐς ἐθανάτωσεν αὐτήν, διὰ τοῦ δηλητηρίου, τὸ ὅποιον σὺ ἐκόμισας, ὅπως ἀπαλλαγῇ τοῦ Μιαντουκατοῦ;

— Ναί, ναί. Εἴτα δ' ἐθανάτωσεν ἐπίσης ἐμέ, ὅπως μὴ ἀποκαλύψω τὰ ἐγκλήματα τῆς. Ὁ Θεὸς ὅμως εἶναι δίκαιος· ἐὰν δ' ἐπέτρεψεν ἐμοὶ τὸ ἀλλόκοτον τοῦτο εἶδος τῆς ὑπάρξεως, τὸ ἐπραξεν, ὅπως καταστήσω γνωστὴν τὴν ἱστορίαν ἐκείνης τῆς γυναίκος.

— Ἡ διήγησίς σου μοὶ ἐμποιεῖ τὴν ἐντύπωσιν μύθου, ἐφευρεθέντος ὑπὸ σοῦ πρὸς ἐμπαιγμόν μου.

— Ω! δὲν πιστεύεις;

— Πῶς νὰ πιστεύσω εἰς τὴν ὑπαρξιν τοιοῦτου τέρατος, ὅποιον μοὶ παρέστησας τὴν Ἀδελαΐδα;

— Ἡ Ἀδελαΐς ἦτο ἡ χεὶρ τοῦ Θεοῦ.

— Βλασφημεῖς.

— Ἡ Ἰνὸς Λέμου... ἀπαχθεῖσα ὑπὸ τοῦ Μιαντουκατοῦ καὶ ἀποθανοῦσα ἐκ τῆς πείνης εἰς καλύβην ἐντὸς δάσους τοῦ Νέου Κόσμου, κατηράσθη, κατὰ τὰς τελευταίας στιγμὰς τῆς ἀγωνίας τῆς, τὸν Μιαντουκατοῦ καὶ τὴν γενεάν του.

— Ἀ!

— Ἐννοεῖς τώρα πῶς ἡ Ἀδελαΐς ὑπῆρξεν ἡ χεὶρ τοῦ Θεοῦ; Αἱ ἀραὶ τῶν θνησκόντων εἰσακούονται! Πράξον ὡς θέλω, ἵνα μὴ σου καταρασθῶ, Ἀρρία... Ἡ ὥρα ἤλθε... λάβε τὸν φουσητήρα καὶ φόνευσόν με.

Προὔχωρσε τόσο ἀπειλητικός, ὥστε ἐγὼ, καταληφθεὶς ὑπὸ φόβου, ἔλαβον αὐτομάτως τὸν φουσητήρα.

— Καί πῶς θὰ ἐνεργήσω, ἵνα σὲ φονεύσω;

— Εἰσάγαγε τὸν σωλῆνα εἰς τὸν ἔτερον τῶν ρωθῶνων μου καὶ φύσησον.. τὸ εἰς τὴν ἐγκεφαλικὴν κοιλότητα ἐδρεῖον πνεύμα μου θέλει φύγει, διὰ τῶν ρηγμάτων τῶν βρεγματικῶν ὀστέων.

— Εἰσαι παρὰ φων.

— Φύσησον! Φύσησον! ὁ ἀλέκτωρ θέλει φωνήσει.

Ἐκλινε τὴν κεφαλὴν του πρὸς τὰ ὀπίσω, εἰσῆγαγε μόνος τὸν σωλῆνα τοῦ φουσητήρος ἐντὸς τοῦ ρωθῶνός του καὶ ἐπλησίασεν εἰς τὸ προσωπὸν μου τὰς χειρίδας τοῦ φουσητήρος.

— Φύσησον! εἶπεν.

Ἠνέωξα αὐτομάτως τὸ ἐργαλεῖον καὶ ἐφύσησα.

Τότε, ἠσθάνθη ἐν ἑαυτῷ ἀποτρόπαιόν τι.

Τὸ ἥμισυ, τοῦλάχιστον, τῆς ψυχῆς τοῦ ἐπαράτου, ἀποδιωχθὲν διὰ τοῦ ἀνέμου τοῦ φουσητήρος καὶ ἐξεληθὲν ἐκ τοῦ ἑτέρου ρωθῶνος, εἰσῆλθεν εἰς τὸ στόμα μου.

Ὁ σκελετός ἔπασε πλκγίως, ἀκριβῶς καθ' ἣν στιγμὴν ἐφώνει μακρὰν ὁ ἀλέκτωρ. Μετ' ὀλίγον, ἐγὼ κατεκείμεν ἀνάσθητος ἐπὶ τῆς κλίνης μου.

ΠΗ

Ὅτε συνῆλθον εἰς ἑαυτόν, ὁ Ἰωάννης ἦτο πλησίόν μου.

Αἱ ἡλιακαὶ ἀκτίνες εἰσέδουν διὰ τοῦ παραθύρου.

Ὁ σκελετός ὑπῆρχεν ἐντὸς τοῦ ἐβενίνου ἐρμαρίου.

— Πῶς διήλθες τὴν νύκτα; με ἠρώτησεν ὁ Ἰωάννης.

— Καλῶς, ἀριστα, ἀπεκρίθην, μὴ τολμῶν νὰ τῷ εἶπω τι τῶν συμβάντων.

Μοὶ ἐφαίνετο, ὅτι ὁ σκελετός με παρετῆρει ἀπειλητικός.

Τὸ ἐλαφρὸν τραῦμά μου ἦτο εἰς καλὴν κατάστασιν, ἐπομένως ἐπορεύθην εἰς τὴν οἰκίαν μου.

Ἐμαθον ὅτι ὁ Ἰωάννης εἶχε μνηστευθῇ μετὰ χήρας.

Ἡθέλησα νὰ γνωρίσω αὐτήν· εἶναι ὠραιότατη, ἄγγελος.

Ὀνομάζεται ὅμως Ἀδελαΐς, προσέτι δ' ἀγαπᾷ πολὺ τὸ ρόδινον χρῶμα.

Θεέ μου! αἰσθάνομαι τι καταχθόνιον ἐν ἑαυτῷ· αἰσθάνομαι τι τὸ ὅποιον με βραχνίζει κατ' ἀριστόν τινα τρόπον, με ὀλίζει καὶ με μακαίνει!

Ἰσως εἶναι τὸ δηλητηριασμένον πνεῦμα τοῦ Ζέξ.

Ὁσάκις ἀκούσω νὰ τριῖν θραυόμενος ξηρὸς κλάδος ἢ κάλαμος ἢ συντριβομένη ὕελος, νομίζω, ὅτι ἀκούω τὸν θόρυβον τῶν δακτύλων τοῦ σκελετοῦ, κτυπῶντος τὴν ὕελον τοῦ ἐρμαρίου του καὶ καλοῦντός με.

Ὁσάκις ἴδω ροδόχροον ἐσθῆτα, ἀνασκιρτῶ.

Ὁσάκις δ' ἀκούσω τὸ ὄνομα Ἀδελαΐς, αἱ τρίχες τῆς κόμης μου ἀνορθοῦνται!

Εὐτυχῶς, ἡ γυνή, τῆς ὁποίας ἐρῶμαι, ὀνομάζεται Ἐρριέττη.

Εἶναι ὅμως θυγάτηρ τοῦ Ζέξ!

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Ἀφοῦ ἐπέρασα τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ χειρογράφου, ἠγέρθην καὶ ἐξῆλθον, ὅπως ἐπισκεφθῶ τὸν κοινὸν τῷ Ἀρρία καὶ ἐμοὶ φίλον Ἰωάννην.

Δὲν ἦτο εἰς τὴν οἰκίαν του, ἀλλ' εὗρον ἐκεῖ τὴν σύζυγόν του.

Ἡ Ἀδελαΐς, χήρα ὄντως πρῶν στρατιωτικῶν, εἶναι εὐειδῆς καὶ χαρίεσσα, ἀλλ' οὐδὲν ἔχει τὸ θρηϊώδες ἢ αἰμοδόρον, πλὴν τοῦ μέλανος χρώματος τῶν ὀφθαλμῶν της.

— Μοὶ φαίνεται, εἶπεν, ὅτι ζητεῖτε

τὸν σύζυγόν μου μετ' ἀνυπομονησίας.

— Ναί, διότι ἤθελον νὰ συμβουλευθῶ αὐτὸν περὶ τούτου...

Ἐπέδειξα αὐτῇ τὸ χειρόγραφον.

— Ἀ! ἀνεφώνησεν: Ἀπομνημονεύματα Σκελετοῦ...

Ἐξερράγη εἰς γέλωτα.

— Γελάτε;

— Γελῶ διὰ τὸ πλῆρες ἀνυσιγῶν αὐτὸ ὄνειρον.

— Ὀνειρον;

— Ναί, ὄνειρον τοῦ Εὐγενίου Ἀρρία.

— Ὀνειρον, λέγετε;

— Ὀνειρον, κατὰ τὸ ὅποιον ἀπέδωκε φρικώδη ἱστορίαν εἰς τὸν σκελετόν, ὑδροκομιστοῦ... Ὁ τοιαῦτα ὄνειρευόμενος... ἔχει καλὴν φαντασίαν.

— Αἱ! γνωρίζετε, λοιπόν, τὴν ἱστορίαν ταύτην;

— Θεέ μου! Ναί. Ὁ Ἀρρίας ἔδωκεν αὐτὴν καὶ ἀνέγνωσεν ὁ Ἰωάννης τὴν παρκαμυνὴν τοῦ γάμου ἡμῶν μετὰ δ' ὀκτὼ ἡμέρας, ὁ Ἰωάννης ἔδωκεν αὐτὴν εἰς ἐμέ καὶ τὴν ἀνέγνωσα ἐπίσης. Καί... δὲν ἐμνηστεύσατε τὸ μυστικόν;

— Ὁχι.

— Ὁ Ἰωάννης, ὅπως πράυνῃ τὰς ἐκ τοῦ τραύματος ἀλγηδόνας τοῦ φίλου του, ἐχορήγησεν αὐτῷ, κατ' ἐκείνην τὴν νύκτα, γαλακτωμα μετὰ μορφίνης.

Τάτε, ἐνόησα τὰ πάντα.

Ἐὰν θέλητε, ἀναγνώστρια ἢ ἀναγνώστα, νὰ ἐννοήσητε ἐπίσης ὑμεῖς, ἐρωτήσατε ἀπλῶς τὸν ἱατρόν σας, ἐὰν, κατὰ τὸν ὑπὸ τῆς λήψεως μορφίνης προξενούμενον ὕπνον, δύναται τις νὰ ἴδῃ ὄνειρον ὅμοιον τῷ τοῦ Ἀρρία.

ΤΕΛΟΣ

Δ**

Η ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΟΡΩ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΑΔΕΣΑΝΔΟΥ ΔΟΥΛΑ

[Ἦρα προηγουμένου φύλλον]

— Πῶς! εἶπεν ὁ Γορανφλότος, τὸ πρᾶγμα ἐγνώσθη ἐκτὸς τοῦ μοναστηρίου;

— Ἀναμφιβόλως, ἀφοῦ ἤξεύρετε, ὅτι ἦσαν παρόντες πλείονες τῶν ἐκτὸν λαϊκῶν, οἵτινες αὐτὸς λέξιν ἐκ τῆς ὁμιλίας σας ἀπώλεσαν.

— Ἐκ τῆς ὁμιλίας μου; εἶπεν ὁ Γορανφλότος, ἐτι μᾶλλον ἐκπληττόμενος.

— Ὁμολογῶ, ὅτι ἦτο ὥραία, ὁμολογῶ, ὅτι τὰ χειροκροτήματα ἔδει νὰ σὲς μεθύσωσιν, ὅτι ἡ ὁμόθυμος ἐπιδιοκίμασία ἔδει νὰ ταράξῃ τὸν νοῦν σας πλὴν νὰ σβᾷσητε μέχρι τοῦ σημείου νὰ προτείνητε λιτανεῖαν εἰς τὰς ὁδοὺς τῶν Παρισίων, νὰ προσενηχθῆτε νὰ φορέσητε θώρακα καὶ νὰ ποιήσητε ἐκκλησίαν πρὸς τοὺς εὐλαβεῖς καθολικοὺς μετὰ τὴν περικεφαλαίαν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς καὶ τὴν σπάθην εἰς τὴν χεῖρα, θὰ ὁμολογήσητε, ὅτι ταῦτα ἦσαν ὑπερβολικὰ καὶ ἀσύνητα.

Ὁ Γορανφλότος παρετῆρει τὸ ἡγούμενον ἐξεστνηκώς.

— Τώρα, ἐξηκολούθησεν ὁ ἡγούμενος,